

Dosarul nr. 2ra-256/19

Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Central – V. Holban
Instanța de apel: CA Chișinău – L. Bulgac, G. Dașchevici, S. Gîrbu

ÎNCHEIERE

13 februarie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tatiana Vieru
Nina Vascan
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de către Vitalie Eni împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne cu privire la încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din data de 04 octombrie 2018 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a respins apelul declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, s-a menținut hotărârea din data de 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central,

constată:

La 25 august 2017 Vitalie Eni a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne (în continuare IGP al MAI), solicitând încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 5 000 lei suportate în cadrul examinării unei cauze civile privind încasarea indemnizației de eliberare din serviciu, precum și a cheltuielilor de judecată suportate în prezenta speță.

În motivarea cererii a indicat că a activat în cadrul organelor afacerilor interne, iar în baza ordinului IGP al MAI nr. 159 ef din 20 martie 2015 și în conformitate cu art. 47 alin. (1), lit. c) al Legii cu privire la activitatea poliției și statutul polițistului a încetat serviciul în poliție.

La momentul concedierii din serviciu reclamantul nu a primit indemnizația de concediere în mărime de 14 salarii, ceia ce constituie suma de 91 854,00 lei. Ulterior, la 01 iunie 2015 indemnizația de eliberare din serviciu i-a fost achitată parțial, fiind reținută suma de 16 533 lei drept impozit în conformitate cu prevederile legislației, care a intrat în vigoare la 01 mai 2015.

Vitalie Eni menționează că la momentul concedierii din poliție Codul fiscal prevedea că în venitul brut nu se includ indemnizațiile de concediere stabilite conform legislației. Astfel, neachitarea indemnizației de concediere în termenul stabilit de lege și/sau achitarea indemnizației menționate, după 01 mai 2015 cu aplicarea impozitării sumelor primite, a servit drept temei de a depune la 15 ianuarie 2016 cerere de chemare în judecată împotriva IGP al MAI.

Prin hotărârea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 11 august 2016 s-a admis în parte acțiunea, s-a încasat din contul IGP al MAI în beneficiul lui Vitalie Eni diferența indemnizației de concediere neachitată în mărime de 16 533,72 lei. În rest pretențiile privind încasarea penalității au fost respinse ca neîntemeiate.

Reclamantul a mai indicat că hotărârea din 11 august 2016 a Judecătoriei Centru, mun. Chișinău a fost menținută prin decizia Curții de Apel Chișinău din 24 noiembrie 2016 și încheierea Curții Supreme de Justiție din 12 aprilie 2017.

În scopul apărării drepturilor și intereselor în cauza civilă sus-menționată a încheiat contractul nr. 345 din 04 decembrie 2015 de asistență juridică cu avocatul Vadim Pavalachi, suportând cheltuieli de asistență juridică în mărime de 5 000 lei, achitați conform bonului de plată Seria PL, nr. 170303 din 25 august 2017.

În cadrul procesului menționat nu a formulat pretenții cu privire la cheltuielile de judecată, rezervându-și dreptul de a iniția un proces separat.

Înaintând prezenta acțiune, și-a întemeiat pretențiile în baza prevederilor art. 96 al Codului de procedură civilă, potrivit cărora instanța obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de asistență juridică. Totodată a solicitat și încasarea cheltuielilor suportate pe parcursul examinării prezentei acțiuni.

Prin hotărârea din data de 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central s-a admis cererea de chemare în judecată înaintată de către Vitalie Eni, s-a încasat din contul IGP al MAI în beneficiul lui Vitalie Eni suma de 5 000 lei cu titlu de cheltuieli pentru asistența juridică suportate în cauza civilă intentată la cererea lui Vitalie Eni împotriva IGP al MAI cu privire la încasarea indemnizației de eliberare din serviciu (f.d. 44, 50-51)

Curtea de Apel Chișinău prin decizia din data de 04 octombrie 2018 a respins apelul declarat de către IGP al MAI, a menținut hotărârea din data de 26 aprilie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Central. (f.d. 72, 73-77)

Împotriva deciziei instanței de apel, la data de 12 decembrie 2018 a depus recurs IGP al MAI, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu emiterea unei noi hotărâri privind respingerea acțiunii ca fiind neîntemeiată. (f.d. 80-84)

În motivarea recursului IGP al MAI a indicat că instanțele ierarhic inferioare nu au constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea pricinii, fiind interpretate eronat normele de drept material.

Instanțele de judecată au dispus încasarea cheltuielilor de judecată în mărime de 5 000 lei, fără a argumenta dacă aceste cheltuieli au fost reale, necesare și într-un quantum rezonabil.

În conformitate cu art. 434, alin. (1) al Codului de procedură civilă recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia la data de 04 octombrie 2018, confirmare privind recepționarea de către recurent la materialele dosarului lipsește.

În aceste circumstanțe recursul declarat de către IGP al MAI la data de 12 decembrie 2018 se consideră a fi depus în termen.

Examinând materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia că recursul declarat de către IGP al MAI este inadmisibil din următoarele considerente.

Verificând motivele de casare, invocate în recurs, completul Colegiului atestă, că recurentul indică argumente ce țin de dezacordul cu felul în care instanțele de judecată au apreciat înscrisurile probatorii și au constatat circumstanțele cauzei. Nu pot fi reținute ca temei de admisibilitate aceste argumente, deoarece țin de reaprecierea probelor, fapt inadmisibil în recurs.

Conform regulilor din Secțiunea a 2-a din Capitolul XXXVIII al Codului de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Recursul exercitat conform secțiunii a 2 - a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procesual, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Astfel, completul Colegiului constată că argumentele invocate în recurs nu pot constitui temei de casare a deciziei recurate, or, acesta nu se încadrează în cele expres stabilite la art. 432, alin. (2), (3) și (4) al Codului de procedură civilă.

În conformitate cu prevederilor art. 432, alin. (1) al Codului de procedură civilă părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procesual.

Aliniatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

În conformitate cu art. 433, lit. a) al Codului de procedură civilă cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4).

Totodată, potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să

posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, pe când în recursul declarat de către IGP al MAI asemenea aspecte nu se regăsesc.

În speță, completul Colegiului menționează că recursul în cauză conține obiecții de fapt și de drept, care deja au fost studiate și verificate de către instanțele de judecată, primind o apreciere corespunzătoare.

În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în apel, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

Drept urmare, se reține că argumentele invocate în recursuri nu pot constitui temei de admisibilitate a recursului, deoarece nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normei de drept material sau a normei de drept procesual, așa cum formal invocă recurentul și, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Din considerentele menționate instanța de recurs ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de către IGP al MAI inadmisibil.

Conform celor expuse, în temeiul art. 431, alin. (1) și (2), art. 433, lit. a), 440, alin. (1) și (1¹) ale Codului de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul, declarat de către Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne, se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tatiana Vieru

judecătorii

Nina Vascan

Maria Ghervas